

[Hans Nielsen.]

Gang raabte man i Ørkenen, der kom ingen Hjælp, fra enkelte Sider fik de nævnte Erhverv endog et haanligt Afslag. Men saa snart de onde Tider begyndte for Landbruget, var Rigsdagen straks rede til at importregulere hele Landets Import, fordi Landbruget fandt dette nødvendigt af Hensyn til sine egne Interesser.

Det er min Opfattelse, at den danske Rigsdag aldrig har truffet en klogere og gavnligere Beslutning, end da den vedtog den første Valutalov. Naar det danske Landbrugs Eksportmuligheder er saa gode, som de trods alt er i Dag, har Valutaordningen sin store Del af Æren derfor. At Loven paa samme Tid har været en Støtte for det nationale Arbejde og i høj Grad har bidraget til at mindske Arbejdsløsheden og holde Pengene i Landet, forhøjer i min Øjne Ordningens Betydning for det danske Samfund.

Den gældende Lov udløber den 31. December, og der lyder fra Importørernes Side atter Røster om dens Ophævelse. Jeg maa derfor spørge: Har de økonomiske Forhold forandret sig saa stærkt, at vi nu roligt kan ophæve denne Lov eller svække den, saa vi faar større eller mindre Frihed til at føre udenlandske Varer ind i Landet? Har vi i de forløbne to Aar været saa sparsommelige i vort Luksusforbrug, at vi har opsamlet en saa betydelig Reserve af fremmed Valuta, at vi roligt kan sige: fri Import? Er Landbrugets Afsætningsmarkeder nu saa grundfæstede, at vi kan købe, hvad vi vil, og hvor vi vil, uden at dette bringer vor Landbrugsekспорт i Fare? Har den øvrige Verden ændret sin Afspærringspolitik saaledes, at vort lille Land uden Fare for at blive ruineret og ødelagt kan lægge sine Grænser aabne for Alverdens Producenter? Det er de Spørgsmaal, som rejser sig her ved første Behandling af dette Lovforslag.

Jeg har gennemlæst saavel Grossist-Sammenslutningens Henvendelse til Regering og Rigsdag som den Blaabog, Grossistforeningen af 1930 har udsendt under Overskriften „Sandheden om Valutacentralen“, men hverken hos den ene eller den anden Part finder jeg det ringeste Forsøg paa at dokumentere det forstandige i at ophæve den gældende Ordning eller blot mildne den. Tværtimod forekommer det mig, at alt, hvad der foreligger, tilskynder os til yderligere at skærpe Loven.

I det forløbne Aar er den økonomiske Verdenskonference, hvortil man knyttede saa store Forhaabninger, brudt sammen.

Den kapitalistiske Verden befinder sig i en økonomisk Krig, hvorunder Landene mere og mere nærmer sig til Afspærringssystemet, hvis fornemste Forkæmper og Forbillede er Sovjet-Rusland. Om Danmark ene af alle Lande midt i dette Uvejr aabnede for Kræfternes frie Spil, da vilde Alverdens Overflod af færdige Varer vælte ind over os, vore egne Fabrikker og Haandværksbedrifter maatte standse, Arbejdsløsheden vilde fordobles, ja, mere end fordobles, og Landbrugets eneste store Marked vilde være i den største Fare, hvilket vil sige det samme som, at hele den danske Økonomi kunde bryde sammen i Løbet af et Øjeblik.

Vi kan derfor ikke være med til at ophæve den gældende Valutaordning. For to Aar siden rejstes det samme Krav med det Resultat, at man maatte spørge Vælgerne, og det Svar, man den Gang fik fra Vælgerne, manglede intet i Tydelighed. Om ansvarlige Kræfter nu paa ny rejser Kravet, tvivler jeg ikke om, at Begivenhederne vil udvikle sig som i 1931, og Regeringen kan sikkert regne med et meget stort Flertal af de danske Vælgere bag den Valutapolitik, der er ført.

Medens de Herrer Importører altsaa ikke engang forsøger at begrunde Forsvarligheden af at ophæve Valutacentralen, har de fremført en Del Klager over den, og dette kan jo ikke undre nogen. Der findes næppe noget Land i Verden, hvor der ikke lyder Klager for Tiden fra Importørerne og fra mange andre. Tror man maaske, at Klagerne er mindre i Amerika, i England og andre Lande, hvor man baade har høje Toldsatser, Importforbud, Kontingenteringer og mange højt forskellige Restriktioner? Nej, selvfølgelig lyder der Klager alle Vegne. Men naar man nu gennemlæser de Klager, der lyder herhjemme, og som strækkest er kommet til Orde fra Grossist-Sammenslutningen af 1930, saa forfærdes man sandelig ikke over disse Klager. En stor Del af dem er holdt i almindelig Jeremiadestil, og kun saare lidt af det er sagligt dokumenteret og begrundet. For blot at nævne et Par Eksempler skal jeg anføre fra Side 7 i den Blaabog, som er udgivet af Grossist-Sammenslutningen, at der dér klages over, at Importørerne af Heste, Margarine, Flæsk, Kød og Slagteriaffald, slagtet Fjerkræ, Smør, Mælk, Ost, Malt, Halm, Hø, Hakkelse, Cikorierødder, Svampe, raat, savskaaret eller høvlet Bøgetræ, Mursten, Gulvfliser, Tagsten, Rør, komplette Motorcykler og Automobileer, Radioapparater m. m. af samme Slags ikke har faaet fulde 45 pCt. af Importen i 1931. Jeg ved